

Arrest

nr. 336 066 van 17 november 2025
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake:

1. **X (RvV X)**
2. **X (RvV X)**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 2 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 8 maart 2022 en verzoeken de volgende dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 23 maart 2023 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) deze verzoeken kennelijk ongegrond en wordt hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoekers dienen elk een beroep in tegen de beslissing die de commissaris-generaal ten aanzien van hen nam. In zijn arresten met nrs. X en X van 16 april 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beroepen.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 5 februari 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken worden op 28 mei 2025 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend worden verzonden aan verzoeker en verzoekster.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Georgische nationaliteit

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 09/03/2022. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal op de 23/03/2023. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen in zijn arrest nr. 304929 van 16/04/2024.

U bleef in België en diende er op 05/02/2025 een tweede verzoek in tot internationale bescherming. Daarin verklaarde u nog steeds problemen te hebben met de familieleden van uw ex, meer bepaald met neef S. B. die zijn invloed als ondervoorzitter van de Georgische minister van Binnenlandse Zaken zou misbruiken om zowel uw vader als de moeder van uw echtgenote lastig te vallen en onder druk te zetten. Zo liep uw vader beenbreuken op toen hij in december 2024 door vier personen werd aangevallen aan de ingang van zijn woning. Net omwille van de betrokkenheid van S. B. bij die aanval was de politie niet tussengekomen.

In 2023 werd de moeder van uw echtgenote tot twee keer toe verbaal lastiggevallen en bedreigd door een persoon die eiste dat zij jullie adres zou prijsgeven. De persoon uitte daarbij ook bedreigingen toe naar uw zoon G. Uw schoonmoeder liet toen telkens opnieuw een contactverbod opleggen tegen de bewuste persoon.

Uw moeder werd in datzelfde jaar fysiek aangevallen door personen die bij haar thuis waren gekomen. Als gevolg hiervan diende zij medisch verzorgd te worden en besliste zij om te verhuizen naar een andere woning. Ook na die bewuste aanval bleef uw schoonmoeder berichten van onbekenden ontvangen waarin zij verder werd bedreigd en onder druk gezet om uw verblijfplaats prijs te geven.

Voorts vreest u dat diezelfde familieleden van uw ex uw zoon G. iets zullen aandoen indien jullie naar Georgië zouden terugkeren

Tot staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende bewijsstukken neer: een foto waarop uw verwonde vader te zien is, 3 röntgenfoto's van een botbreuk

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Voorafgaand dient te worden gesteld dat uw vorige aanvraag werd geweigerd wegens het ongegrond karakter van uw asielmotieven en dat die beslissing werd bevestigd door de RVV.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aflegde zonder aannemelijk te maken dat u niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten kan rekenen is op zich dan ook niet van dien aard om de vastgestelde ongegrondheid op te heffen.

Met betrekking tot de blote bewering dat het familielid van uw ex voor de Georgische regering zou werken, ondervoorzitter van de minister van binnenlandse zaken, dient te worden gesteld dat het weinig ernstig is dat u die informatie niet eerder in uw asielprocedure had meegedeeld en u dit evenmin met bewijsstukken staft. Bijgevolg kan dan ook geen geloof aan deze bewering worden gehecht. Het feit dat uw echtgenote, zowel in haar eerste verzoek als in haar huidige, evenmin melding had gemaakt van die bewuste neef ondanks het feit dat haar schoonmoeder eveneens te lijden had onder diens bedreigingen bevestigt verder het weinig geloofwaardige karakter van deze bewering.

Voorts is het feit dat uw echtgenoot niet eens wist wanneer dat haar eigen moeder fysiek was aangevallen weinig geloofwaardig (VV 17 D.), net zoals haar bewering dat zij volledig afhankelijk was van u en uw moeder om info over de problemen van haar eigen moeder te verkrijgen (VV P. 17). Redelijkerwijs kon immers verwacht worden dat uw echtgenote zich in zo'n situatie beter zou informeren bij haar moeder over haar situatie.

Bovendien beweerde uw echtgenote dat haar laatste gesprek met haar moeder dateerde van maart/ april 2024 (VV17) terwijl de fysieke aanval, volgens uw verklaringen, reeds in 2023 had plaatsgevonden (VV17). Het feit dat uw echtgenoot al die tijd had nagelaten om zich bij haar moeder te informeren over haar toestand omdat zij bang was om haar iets te vragen (VV17 D.) kon daarbij weinig overtuigen.

De bedreigingen naar uw zoon G. betreffen blote beweringen, alsook de aanval op uw vader waarvan u stelt dat hij werd aangevallen door personen die door de neef van uw ex werden gestuurd van wie, zoals in voorgaande werd vastgesteld, de door u beweerde functie niet kan worden aangenomen.

Bijgevolg kan u geenszins aantonen dat u niet op de bescherming van de autoriteiten zouden kunnen rekenen bij een eventuele terugkeer naar Georgië gezien u dit linkt aan de functie van de neef van uw ex vrouw.

*Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.*

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in daar u geen geloofwaardige en concrete elementen aanhaalt die aantonen dat u niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten kan rekenen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De bewijsstukken die u ter staving neerlegde veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Zo vertelt de foto van uw vader niets over de omstandigheden waarin hij die verwondingen heeft opgelopen. De röntgenfoto's op zich kunnen evenmin aan uw vader of aan uw situatie gelinkt worden. Sowieso zijn deze bewijsstukken niet van dien aard om aan te tonen dat u niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten kan rekenen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Georgische nationaliteit

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 09/03/2022. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal op de 23/03/2023. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen in zijn arrest nr. 304929 van 16/04/2024.

U bleef in België en diende er op 05/02/2025 een tweede verzoek in tot internationale bescherming. Daarin verklaarde u dat uw moeder fysiek, om een voor u onbekende reden, werd aangevallen en dat ze haar huis had moeten verkopen. Zo zou zij op haar werk benaderd zijn geweest door personen die zich hadden voorgedaan als vrienden en die haar vervolgens vragen naar jullie huidige locatie. U vernam die info via uw vader en uw schoonmoeder omdat u zelf al maanden geen contact had met uw moeder. Het laatste contact met uw moeder dateerde immers van maart/ april 2024.

Voorts vreest u voor de veiligheid van uw zoon G. bij een eventuele terugkeer naar Georgië. U had in het verleden al een miskraam gehad als gevolg van uw problemen met de ex-schoonfamilie van uw echtgenoot. Uw zoon G. werd eveneens bedreigd door diezelfde personen waardoor u vreest dat hem iets ergs zou overkomen. Bovendien zou hij problemen hebben met zijn hoofd.

Verder zou u bang zijn voor de Georgische nieuwkomers in het opvangcentrum waar u momenteel verblijft.

Tot staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende bewijsstukken neer: een foto waarop uw verwonde schoonvader te zien is, 3 röntgenfoto's van een botbreuk

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale

bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede verzoek tot internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van niet ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek genomen. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 341 223, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 341 222. Verzoekers beroepen zich op identiek dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een identiek enig middel, beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM),

van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/5ter en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst hekelen verzoekers dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd waarom beslist werd dat zij naar aanleiding van hun huidige beschermingsverzoeken niet uitgenodigd werden om te worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

Vervolgens zijn verzoekers het niet eens met de motieven van de bestreden beslissingen. Dienaangaande betogen zij als volgt:

“De verzoekende partij is het oneens met de redenen waarom het verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd.

De verzoekende partij legde hierom bijkomende verklaringen af in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het (eventueel) overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die de verzoekende partij aflegt en voorbrengt.

[...] Door verzoeker werd tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Georgië.

Door de verzoekende partij werd aangehaald dat de vrees die hij voorheen had verteld (net name de problemen met de familieleden van zijn ex) nog steeds actueel is.

In december 2024 werd de vader van verzoeker aangevallen door vier personen aan de ingang van zijn woning. Hij liep ernstige verwondingen op. Hiertoe werden de foto's van de verwondingen (inclusief drie röntgenfoto's van een botbreuk) overgemaakt. De politie kwam evenwel niet tussen omwille van de betrokkenheid van S. B. (ondervoorzitter van de Georgische minister van Binnenlandse Zaken). Verzoeker kon daarom geen verklaringen voorleggen van een politieel onderzoek. De verzoekende partij benadrukt dan ook dat hieruit kan worden afgeleid dat zij geen beroep kunnen doen op effectieve rechtsbescherming van de Georgische autoriteiten.

S. B. gebruikte zijn invloed ook om de schoonmoeder van verzoeker lastig te vallen. Zij werd zowel fysiek als verbaal lastiggevalen. De echtgenote van verzoeker heeft slechts een beperkt contact met haar moeder. Zoals aangehaald, dateerde het laatste gesprek met haar moeder reeds van maart/april 2024. Daarbij werd niet in detail ingegaan op deze incidenten, omdat zij net bang was om haar iets te vragen. Dit is te wijten aan de moeilijke relatie die zij heeft met haar moeder. De echtgenote van verzoeker gaf dit aan tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is daarom niet onlogisch dat zij afhankelijk is van haar echtgenoot en diens moeder om de informatie door te krijgen van de problemen die haar eigen moeder kent. De familie van de verzoekende partij werd reeds gevisieerd, ook recentelijk (zoals door de verzoekende partij aangehaald tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken). Zij werden ook fysiek belaagd. De vader van verzoeker werd daarbij ernstig gewond. Daarom haalde verzoeker aan dat hij vreest dat ook zijn zoon G. (geboren op 10 mei 2019) eveneens het slachtoffer dreigt te worden hiervan indien zij zouden terugkeren naar Georgië. Dit betreft niet een “loutere bewering”, maar kan worden afgeleid uit de incidenten die zich reeds hebben voorgedaan. De familie van verzoeker en zijn echtgenote konden onvoldoende rekenen op de Georgische autoriteiten, waardoor het geenszins aannemelijk is dat verzoeker en zijn gezin thans wel hierop beroep kunnen doen.

De verzoekende partij is het hierom oneens met de bestreden beslissing en vraagt deze te willen hervormen.”

Tot slot wijzen verzoekers op hun langdurig verblijf in België en hun langdurige afwezigheid uit Georgië. Te dezen stellen zij dat zij zich afkeerden tegen de Georgische samenleving en dat zij vervreemd zijn geraakt van hun land van herkomst. Zij voegen hieraan toe dat zij tijdens hun verblijf in België een leven opbouwden dat haaks staat op de (leef)omstandigheden in Georgië. Volgens hen is hun familie onvoldoende bij machte om hen opvang (en veiligheid) te bieden. Zij vrezen hierdoor in een situatie terecht te zullen komen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in

Georgië. Zij verwijzen vervolgens tevens naar de algemene veiligheidssituatie in Georgië. Verzoekers geven in dit verband een theoretische uiteenzetting inzake artikel 3 van het EVRM.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad in hoofddorde om “*de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden*” en in subsidiaire orde om “*de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen*”.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 13 oktober 2025 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus “*Georgië - algemene situatie*” van 12 februari 2025 en er de weblink van vermeldt.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middele*” wordt begrepen “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke wijze zij de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.12.

3.3.3. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3

en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

3.3.4. Verzoekers verwijten de verwerende partij nergens in de bestreden beslissingen te hebben gemotiveerd waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsvond. Verzoekers stellen dat, aangezien uit artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal *in casu* over een discretionaire bevoegdheid beschikt om verzoekers al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, de commissaris-generaal zijn beslissingen hieromtrent dient te motiveren. De Raad kan verzoekers evenwel niet volgen waar zij trachten te laten uitschijnen dat de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer zij ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd. Verzoekers gaan met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van diezelfde wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoekers niet opnieuw te horen eruit bestaat dat zij van oordeel was dat zij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekers ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom zij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Zij het nog opgemerkt dat tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoeken aan verzoekers werd verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' verzoeker en verzoekster). Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat zij in de gelegenheid gesteld werden nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd hen onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van hun tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen.

Verzoekers, die blijkens de stukken van de dossiers daarenboven zelf niet verzochten om door de verwerende partij te worden gehoord, tonen, mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hen *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duiden ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel hadden kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin tonen zij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen of op de beoordeling van de voorliggende verzoeken om internationale bescherming.

Hoe dan ook hadden verzoekers de kans om middels hun verzoekschriften bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake hun verzoeken om internationale bescherming.

3.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze

motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het identiek enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.6. Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat, op grond van het geheel van de gegevens die actueel in hun administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich geen bijkomende elementen aandienen, noch door hen worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling van de bijzondere procedurele noden. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van de huidige procedure om internationale bescherming redelijkerwijze worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij in de gegeven omstandigheden konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.7. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 28 mei 2025, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij hun huidige, tweede, verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.3.8. Verzoekers blijven in het kader van hun huidige verzoeken om internationale vasthouden aan hun problemen die zij kregen met de ex-schoonfamilie van verzoeker. In deze verklaren verzoekers dat deze problemen nog steeds actueel zijn en verduidelijken zij dat zij in het bijzonder problemen hebben met de neef van de ex-vrouw van verzoeker, die voor de Georgische autoriteiten werkt en zijn invloed misbruikt om hen te belagen. Zij voegen ook toe dat verzoekers vader en verzoeksters moeder lastiggevalen worden en onder druk worden gezet door hun belagers. Daarnaast stelt verzoekster dat ze schrik heeft voor Georgische nieuwkomers in het opvangcentrum waar zij verblijven en dat haar zoon problemen heeft met zijn hoofd. Bovendien wijzen zij in hun verzoekschriften op hun precaire socio-economische situatie bij terugkeer.

Ter staving van hun huidige beschermingsverzoeken legden verzoekers volgende documenten voor tijdens de administratieve procedure: een foto waarop verzoekers verwonde vader te zien is en drie röntgenfoto's van een botbreuk.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

3.3.9. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat de volgende, tweede, verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat verzoekers geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van de verzoekschriften blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van hun vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.3.10. Uit de stukken van het administratief dossier ('verklaring volgend verzoek' verzoeker en verzoekster) blijkt dat verzoekers in het kader van hun huidige verzoeken om internationale bescherming verklaringen afleggen die volledig in het verlengde liggen van het asielrelaas dat zij in het kader van hun vorig verzoek reeds hebben uiteengezet, meer bepaald dat zij problemen hebben met verzoekers ex-schoonfamilie. De Raad beklemtoont dat de eerste verzoeken om internationale bescherming van verzoekers door de verwerende partij werden afgewezen vanwege het gebrek aan bewijs van het relaas, ondanks aangenomen

kan worden dat zij dit zouden kunnen voorleggen, en vooral het ongegrond karakter van het relaas, namelijk de beschikbaarheid van nationale bescherming, wat eveneens door de Raad in zijn arresten met nrs. 304 929 en 304 930 van 16 april 2024 werd bevestigd. Verzoekers stelden hiertegen geen cassatieberoep in. Derhalve genieten deze arresten, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht en gezag van gewijsde.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*”, m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoekers kunnen gevolgd worden in hun gestelde dat zij naar aanleiding van hun volgende beschermingsverzoeken enkel bijkomende verklaringen en documenten kunnen voorleggen. Te dezen benadrukt de Raad andermaal dat hun volgende verzoeken echter enkel ontvankelijk kunnen worden verklaard indien deze bijkomende verklaringen en stukken (inzake hun eerder aangehaald relaas) de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden in hun verzoekschriften, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal wel degelijk een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekers in het kader van de huidige verzoeken bijgebrachte elementen en heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekers in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken louter dezelfde verklaringen afleggen en verder bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit niets aan de vorige beoordeling en zijn deze niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de reeds gedane vaststellingen.

In weerwil tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden, beperkt de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissingen geenszins tot het louter verwijzen naar de beoordeling van hun vorige beschermingsverzoeken. In de bestreden beslissingen wordt immers op pertinente wijze het volgende gesteld inzake de door verzoekers afgelegde bijkomende verklaringen inzake de identiteit van (één van hun) belagers:

“Met betrekking tot de blote bewering dat het familielid van uw ex voor de Georgische regering zou werken, ondervoorzitter van de minister van binnenlandse zaken, dient te worden gesteld dat het weinig ernstig is dat u die informatie niet eerder in uw asielprocedure had meegedeeld en u dit evenmin met bewijsstukken staaft. Bijgevolg kan dan ook geen geloof aan deze bewering worden gehecht. Het feit dat uw echtgenote, zowel in haar eerste verzoek als in haar huidige, evenmin melding had gemaakt van die bewuste neef ondanks het feit dat haar schoonmoeder eveneens te lijden had onder diens bedreigingen bevestigt verder het weinig geloofwaardige karakter van deze bewering.

[...]

Bijgevolg kan u geenszins aantonen dat u niet op de bescherming van de autoriteiten zouden kunnen rekenen bij een eventuele terugkeer naar Georgië gezien u dit linkt aan de functie van de neef van uw ex vrouw.”

Wat betreft hun verklaringen inzake problemen die verzoekers vader en verzoeksters moeder zouden hebben gekend, alsook inzake de bedreigingen ten aanzien van hun zoon, wordt in de bestreden beslissingen met recht het volgende geoordeeld:

“Voorts is het feit dat uw echtgenoot niet eens wist wanneer dat haar eigen moeder fysiek was aangevallen weinig geloofwaardig (VV 17 D.), net zoals haar bewering dat zij volledig afhankelijk was van u en uw moeder om info over de problemen van haar eigen moeder te verkrijgen (VV P. 17). Redelijkerwijs kon immers verwacht worden dat uw echtgenote zich in zo’n situatie beter zou informeren bij haar moeder over haar situatie.

Bovendien beweerde uw echtgenote dat haar laatste gesprek met haar moeder dateerde van maart/ april 2024 (VV17) terwijl de fysieke aanval, volgens uw verklaringen, reeds in 2023 had plaatsgevonden (VV17). Het feit dat uw echtgenoot al die tijd had nagelaten om zich bij haar moeder te informeren over haar toestand omdat zij bang was om haar iets te vragen (VV17 D.) kon daarbij weinig overtuigen. De bedreigingen naar uw zoon G. betreffen blote beweringen, alsook de aanval op uw vader waarvan u stelt dat hij werd aangevallen door personen die door de neef van uw ex werden gestuurd van wie, zoals in voorgaande werd vastgesteld, de door u beweerde functie niet kan worden aangenomen.”

Wat betreft de door verzoekers tijdens de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken neergelegde documenten, oordeelt de commissaris-generaal terecht het volgende:

“De bewijsstukken die u ter staving neerlegde veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Zo vertelt de foto van uw vader niets over de omstandigheden waarin hij die verwondingen heeft opgelopen. De röntgenfoto's op zich kunnen evenmin aan uw vader of aan uw situatie gelinkt worden. Sowieso zijn deze bewijsstukken niet van dien aard om aan te tonen dat u niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten kan rekenen.”

In de verzoekschriften komen verzoekers niet verder dan het hernemen van de verklaringen die zij tijdens de administratieve procedure van hun huidige (en deels ook vorige) beschermingsverzoeken aflegden, hetgeen geen afbreuk vermag te doen aan de voormelde pertinente en in het administratief dossier steun vindende vaststellingen. Te dezen benadrukt de Raad nog dat geen geloof wordt gehecht aan het feit dat één van hun belagers bij de Georgische autoriteiten werkt, waardoor dit niet kan aangehaald worden ter verschoning van het feit dat er geen documenten voorliggen die de aangehaalde problemen effectief kunnen staven. Het gegeven dat verzoekster zagezegd volledig afhankelijk was van verzoeker en zijn moeder om informatie te bekomen over haar eigen moeder, trachten verzoekers toe te schrijven aan het feit dat verzoekster bang was om haar moeder iets te vragen omdat zij een slechte relatie met haar had. Dit laatste betreft een loutere *post factum* toevoeging die geen weerslag vindt in het administratief dossier. Er kan aldus wel degelijk aangenomen worden dat verzoekster zichzelf beter zou informeren over de situatie van haar moeder, in eerste instantie bij verzoeker. Dit kan dus geen verschoning bieden voor het feit dat zij niet wist wanneer de aanval op haar moeder plaatsvond.

Volledigheidshalve kan nog worden gewezen op het feit dat de verwerende partij in haar aanvullende nota van 13 oktober 2025 de meest recente landeninformatie bijbrengt, waaruit blijkt dat de analyse van het voorhanden zijn van nationale bescherming in Georgië naar aanleiding van de vorige beschermingsverzoeken van verzoekers nog steeds overeind blijft:

“Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Georgië – Algemene situatie van 12 februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20250212.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat verzoekende partij aantoont dat ze bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. Verzoekende partij slaagt hier echter niet in.”

3.3.11. Waar verzoekers in hun verzoekschriften verder stellen dat zij bij terugkeer naar Georgië in een precaire socio-economische situatie terecht zullen komen, merkt de Raad op dat socio-economische

problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève. Verzoekers tonen met hun summier betoog evenmin aan dat zij in Georgië door enige actor op intentionele wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften.

Verzoekers tonen voorts ook hoegenaamd niet aan dat zij zich heden en al dan niet louter ten gevolge van hun verblijf in Europa zouden bevinden in een dermate penibele pecuniaire situatie dat zij bij een terugkeer naar Georgië geen toegang zouden hebben tot de nodige basisvoorzieningen en -behoeften. Evenmin tonen zij aan dat zij, zo zulks al zou kunnen worden aangenomen, om hieraan tegemoet te komen, geen beroep zouden kunnen doen op de nodige bijstand, hulp en ondersteuning van de in hun land van herkomst aanwezige autoriteiten en organisaties.

Tot slot voegt de Raad nog toe dat niet ingezien kan worden hoe het loutere gegeven dat zij enige tijd in Europa verbleven hebben of hoe de algemene veiligheidssituatie in Georgië in hun hoofde aanleiding zouden kunnen geven tot een nood aan internationale bescherming. Wat dit eerste element betreft, maken zij geenszins aannemelijk dat zij zich hebben afgekeerd van de Georgische samenleving, dat zij vervreemd zijn geraakt van hun land van herkomst en dat hun leven in België haaks staat op de (leef)omstandigheden aldaar, laat staan dat zij hierdoor in de problemen zouden kunnen komen bij terugkeer naar Georgië. Daarnaast geven zij niet de minste verduidelijking inzake de algemene veiligheidssituatie in Georgië of hoe dit een probleem zou kunnen vormen in hun hoofde.

3.3.12. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat er ook geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen worden gevonden in de verklaringen die verzoekster in het kader van de administratieve procedure van haar huidige beschermingsverzoek aflegde en waar zij stelt dat zij schrik heeft van de Georgische nieuwkomers in het centrum waar zij verblijven en dat haar zoon een probleem heeft met zijn hoofd (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' verzoekster, vraag 23 en 24). Wat dit laatste betreft, stelt de Raad vast dat zij dit probleem geenszins concretiseert, dat zij geen document ter staving van een dergelijk probleem voorlegt en dat deze bewering gerelativeerd wordt door het feit dat zij eerder stelde dat haar zoon gezond was, hetgeen ook bevestigd wordt in de verklaringen van verzoeker (*ibid.*, vraag 23 en 'verklaring volgend verzoek' verzoeker, vraag 23). Haar schrik voor Georgische nieuwkomers in het opvangcentrum wordt verder geenszins geconcretiseerd en lijkt ook geen betrekking te hebben op hun situatie in Georgië en dus op hun nood aan internationale bescherming.

3.3.13. Tot slot oordeelt de Raad dat de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken voorgelegde documenten, zijnde een foto van verzoekers gewonde vader en drie röntgenfoto's van een botbreuk, mede gelet op hetgeen hierover hogervermeld werd gesteld, niet in aanmerking kunnen worden genomen als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3.3.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoekers zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissingen zijn pertinent, draagkrachtig en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgende verzoeken om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu de volgende verzoeken terecht niet-ontvankelijk worden verklaard.

3.3.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (volgende) verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, zo weze herhaald, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van haar huidige, volgende, verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire

bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft de tweede verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.16. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.17. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.18. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftientwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS